

Arrest

nr. 196 828 van 19 december 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VAN OVERDIJN
Messidorlaan 330/box 1
1180 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 4 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 oktober 2017.

Gelet op de beschikking van 20 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VAN OVERDIJN, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft zij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Verzoeksters eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. X van 15 januari 2013 omdat haar beweerde Somalische afkomst (uit Hodan, Mogadishu) ongeloofwaardig is en verzonnen voorkomt.

Verzoeksters tweede asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. X van 3 december 2013 omdat verzoekster geen bewijselementen aanbracht die van aard zijn dat zij op zekere wijze zouden aantonen dat 's Raads arrest nr. X van 15 januari 2013 anders zou zijn geweest indien deze elementen alsdan zouden hebben voorgelegen, en de tweede asielaanvraag verder geen elementen bevatte die aanleiding zouden kunnen geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade die zich zou hebben gemanifesteerd na het vellen van voormeld arrest.

Haar derde asielaanvraag werd door de commissaris-generaal niet in overweging genomen. Haar beroep tegen deze beslissing werd verworpen bij 's Raads arrest nr. X van 27 juli 2015.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidige vierde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorige asielaanvragen heeft uiteengezet. Zij voegt hieraan toe dat zij van andere Somaliërs in het centrum vernam dat er drie nachten voor haar vierde asielaanvraag een explosie plaatsvond in Mogadishu. Verder verklaarde zij ook psychologisch ziek te zijn en alles te vergeten.

Ter ondersteuning van haar huidige asielaanvraag legt verzoekster de volgende documenten neer: een Somalisch paspoort, een verklaring van identiteit, een verklaring van nationaliteit, een lijst met handtekeningen van Somaliërs, een psychologisch rapport en een psychologisch opvolgingsattest.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsoverend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de

individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekster haar vorige asielaanvragen werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van haar beweerde Somalische nationaliteit, en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekster naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die haar geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoekster niet aantoot problemen te hebben (gekend).

5. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van en volharden in reeds ongeloofwaardig bevonden verklaringen, en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij echter deze vaststellingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Aan voorgelegde documenten kan slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen (RvS 14 juli 2011, nrX (c)), wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Om die reden en gezien de informatie van het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat alle archieven en publieke kantoren in Somalië werden vernietigd gedurende de burgeroorlog waardoor er geen archieven, kopieën of originele documenten voorhanden zijn die gebruikt kunnen worden als referentiemateriaal bij het opstellen van (identiteits)documenten en de waarde van dergelijke stukken dus sterk gerelativeerd dient te worden, dat bronnen die de uitgifte van Somalische documenten beschrijven, wijzen op het ontbreken van een formele burgerlijke stand in Somalië en op de afwezigheid van archieven en dus van referentiemateriaal voor het opstellen van (identiteits)documenten, dat bijgevolg zowel autoriteiten binnen als buiten Somalië zich voor het uitreiken van documenten moeten baseren op de verklaringen van de aanvragers, dat corruptie wijdverspreid is in Somalië en tal van Somalische (identiteits)documenten, waaronder paspoorten, zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en/of vervalsers, verkregen kunnen worden, dat dient te worden opgemerkt dat omwille van het gebrek aan archief en database de ambassade in België zich ook vandaag nog niet op officiële gegevens kan baseren om de identiteit, herkomst of nationaliteit vast te stellen van personen die verklaren Somaliërs te zijn, dat zowel autoriteiten binnen als buiten Somalië zich voor het uitreiken van documenten moeten baseren op de verklaringen van de aanvragers, dat de uitreiking van identiteitsdocumenten niet gebeurt op basis van objectieve gegevens, dat de Somalische ambassade Somalische identiteitsbewijzen uitreikt aan alle etnische Somaliërs, ongeacht of ze uit Somalië afkomstig zijn of een of meerdere andere nationaliteiten bezitten dat de identiteitsdocumenten uitgereikt door de Somalische ambassade aldus hooguit kunnen aangeven dat de persoon aan wie het attest wordt afgegeven door de ambassade als etnisch Somaliër wordt beschouwd en louter omwille van deze vaststelling en zonder aan andere voorwaarden te moeten voldoen of een geëigende naturalisatieprocedure te moeten doorlopen, automatisch de Somalische nationaliteit wordt toegekend, kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoekster neergelegde documenten.

Verzoekster haalt verder aan dat de informatie die verweerder heeft bijgebracht niet meer actueel zou zijn. De Raad merkt op dat verzoekster zelf geen andersluidende informatie bijbrengt waaruit zou blijken dat deze informatie niet meer actueel zou zijn.

De Raad merkt op dat verzoekster niet werd verweten geen psychiatrisch verslag te hebben voorgelegd, doch dat verzoekster enkel summier medische attesten neerlegt waaruit niet blijkt dat er na een diepgaand medisch onderzoek zou blijken dat haar cognitief geheugen dermate is aangetast dat zij niet in staat was om gehoord te worden in het kader van haar asielprocedure, noch dat de door verzoekster voorgehouden problemen van die aard zijn om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van haar asielaanvraag. Verzoekster maakt dan ook met de neerlegging van een psychologisch rapport en een psychologisch opvolgingsattest niet aannemelijk dat haar geestelijke toestand haar ervan zou weerhouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen. De Raad wijst er verder op dat de psycholoog en psychiater zich hoogstens kunnen uitspreken over verzoeksters

psychologische situatie in België, zonder hierbij uitsluitel te kunnen geven over de oorzaak of de omstandigheden die aan de basis liggen van haar psychologische toestand, vermits zij hiervan geen getuigen waren en zij zich in dit verband enkel kunnen baseren op de door verzoekster afgelegde verklaringen.

De als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde informatie over psychologische problemen, volstaat geenszins om aan te tonen dat verzoekster geheugenstoornissen heeft waardoor zij niet in staat is om een coherent en consistent relaas naar voor te brengen of alleszins de door haar beweerde nationaliteit aan te tonen.

6. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 27 september 2017, voert verzoekende partij aan dat zij een aanvullende nota wenst in te dienen. Verzoekende partij licht toe dat de veiligheidssituatie in Mogadishu slechter geworden is de laatste tijd gelet op de twee grote terreuraanslagen. Voorts wijst verzoekende partij erop dat zij nood heeft aan medische verzorging die in Somalië niet aanwezig is. Zij stelt dat zij bij terugkeer geen beroep zal kunnen doen op een psychiater of een psycholoog en ook geen medicijnen ter beschikking zal hebben. Verzoekende partij wijst erop dat zij behoort tot een specifieke sociale groep, van personen die getroffen zijn door een psychiatrische aandoening en zij derhalve vervolging vreest en geen beroep kan doen op de bescherming van haar autoriteiten. Verzoekende partij vervolgt dat zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

De Raad merkt op dat waar verzoekende partij verwijst naar haar medische problematieken, in dit verband voor de beoordeling van deze medische problematieken in het licht van de subsidiaire bescherming een aanvraag moet worden ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bij de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging. In de voorbereidende werken wordt hierover het volgende gesteld: “(...) *Vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor*

hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europese Hof van de Rechten van de Mens, vallen onder de toepassing van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (onmenselijke of vernederende behandeling). Niettemin was het volgens de regering niet opportuun om aanvragen van vreemdelingen die beweren ernstig ziek te zijn via de asielprocedure te behandelen (...). Het ontwerp stelt dus een verschil in behandeling tussen de ernstig zieke vreemdelingen, die een machtiging tot verblijf in België moeten aanvragen, en de andere personen die de subsidiaire bescherming aanvragen, van wie de situatie in het kader van de asielprocedure wordt onderzocht. (...)". Verzoekende partij dient zich inzake de beoordeling van haar medische problematieken te richten tot de geëigende procedure.

Met betrekking tot de medische attesten die verzoekende partij bij haar aanvullende nota heeft neergelegd, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *"De Raad merkt op dat verzoekster niet werd verweten geen psychiatrisch verslag te hebben voorgelegd, doch dat verzoekster enkel summiere medische attesten neerlegt waaruit niet blijkt dat er na een diepgaand medisch onderzoek zou blijken dat haar cognitief geheugen dermate is aangetast dat zij niet in staat was om gehoord te worden in het kader van haar asielprocedure, noch dat de door verzoekster voorgehouden problemen van die aard zijn om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van haar asielaanvraag. Verzoekster maakt dan ook met de neerlegging van een psychologisch rapport en een psychologisch opvolgingsattest niet aannemelijk dat haar geestelijke toestand haar ervan zou weerhouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen. De Raad wijst er verder op dat de psycholoog en psychiater zich hoogstens kunnen uitspreken over verzoeksters psychologische situatie in België, zonder hierbij uitsluitel te kunnen geven over de oorzaak of de omstandigheden die aan de basis liggen van haar psychologische toestand, vermits zij hiervan geen getuigen waren en zij zich in dit verband enkel kunnen baseren op de door verzoekster afgelegde verklaringen."* De bijkomende medische attesten kunnen de eerder gedane appreciatie van zowel de commissaris-generaal in de bestreden beslissing als van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de beschikking niet ombuigen.

Daar waar verzoekende partij poneert te behoren tot de specifieke sociale groep van *"personen die getroffen zijn door een psychiatrische aandoening"*, wijst de Raad erop dat deze groep bezwaarlijk als een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3, §4, d) van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd. Overigens wijst het behoren tot een bepaalde groep er niet automatisch op dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging, zoals *in casu*, is het behoren tot een bepaalde sociale groep irrelevant.

Verzoekende partij haar verwijzing naar haar eventuele problemen in Somalië en in de aanvullende nota naar informatie omtrent Somalië/Mogadishu is ter zake niet nuttig of relevant nu aan haar voorgehouden nationaliteit van Somalië geen geloof wordt gehecht.

De aanvrager van de subsidiaire bescherming, met name wat betreft de vraag of hij of zij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet loopt, kan niet volstaan met een verwijzing naar algemene rapporten of artikels over de toestand in het land van herkomst, maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist. Met een ongeloofwaardig relaas en ongeloofwaardige verklaringen en zonder bewijs van de voorgehouden nationaliteit en afkomst, maakt verzoekende partij zelf het bewijs van dergelijk verband onmogelijk. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van haar asielrelaas raakt, te verzwijgen stelt de commissaris-generaal op correcte wijze vast dat er redelijkerwijze van uitgegaan mag worden dat er geen elementen zijn die wijzen op een schending van het non-refoulementbeginsel voor zover verzoekende partij zou worden teruggeleid naar haar werkelijke land van herkomst.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS